

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/66/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4413226156
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Pribula
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4413226156.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Pribulu a sudcov JUDr. Borisa Minksa a JUDr. Olivera Kolenčíka, v právnej veci žalobkyne: G. Y. O., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom Q., H. XX, zast. JUDr. Martin Ganczner, advokát, so sídlom Nové Zámky, Forgáčova bašta 7, proti žalovanému: U. O., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom Q., X. Q. XXX/XX, o zaplatenie 3.500 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 12. októbra 2017, č. k. 5Csp/88/2017-37 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 3.500 eur p o t v r d z u j e a v ostatnej časti napadnutý rozsudok z r u š u j e a vec vracia prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1.1. Okresný súd Nové Zámky (súd prvej inštancie v zmysle § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) rozsudkom zo dňa 12.10.2017, č. k. 5Csp/88/2017-37 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 3.500 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.500,- eur od 15.12.2011 do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

1.2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil podľa ustanovení § 657, § 559 ods. 1 a 2 a § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania odôvodnil podľa ustanovení § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu dňa 28.10.2013 domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 3.500 eur s príslušenstvom titulom zmluvy o pôžičke. K žalobe pripojila potvrdenie o výške pôžičky zo 6.12.2011. Súd vydal platobný rozkaz č. k. 9Ro/798/2013-8 zo dňa 2.12.2013, ktorým návrhu žalobkyne vyhovel, a keďže sa platobný rozkaz nepodarilo doručiť žalovanému do vlastných rúk, súd ho uznesením z 1.12.2016 zrušil a vo veci bol stanovený termín pojednávania.

3. Vykonaným dokazovaním, a to z výsluchu žalovaného, ktorý nárok uplatňovaný žalobkyňou, čo do dôvodu jeho vzniku a výšky nijakým právne relevantným spôsobom nespochybnil, naopak potvrdil pravdivosť v žalobe uvádzaných skutočností, ale aj z listinného dôkazu - fotokópie potvrdenia založeného v spise na č. l. 6, mal súd za preukázané, že žalobkyňa ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 6.12.2011 ústne zmluvu o pôžičke, na základe ktorej žalobkyňa požičala žalovanému sumu 5.500 eur a žalovaný sa zaviazal, že jej požičané peniaze vráti do 14.12.2011. Žalovaný uvedené potvrdil písomne v potvrdení zo 6.12.2011.

4. Na základe vyššie uvedených zákonných ustanovení a vykonaného dokazovania dospel k záveru, že účastníci konania uzatvorili ústne zmluvu o pôžičke, na základe ktorej žalobkyňa ako veriteľ požičala žalovanému ako dlžníkovi sumu 5.500 eur. Žalovaný sa zaviazal, že požičané peniaze vráti žalobkyni do 14.12.2011. Z uvedenej požičanej sumy už žalovaný vrátil žalobkyni 2.000 eur a táto vrátená suma ani nie je predmetom tohto konania. Predmetom konania je zvyšok doposiaľ nevrátených peňazí vo výške 3.500 eur. Súd nemal preukázané, že by žalovaný tento dlh 3.500 eur medzičasom žalobkyni zaplatil. Naopak, aj z vyjadrenia žalovaného vyplynulo, že nárok žalobkyne je oprávnený, preto súd rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3.500 eur (žalovaným doposiaľ nevrátená pôžička).

5.1. Vzhľadom na to, že ide o peňažné plnenie, s ktorým je žalovaný v omeškaní, súd priznal žalobkyni aj príslušenstvo pohľadávky - úroky z omeškania vo výške 9 % ročne od 15.12.2011 do zaplatenia, a to podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, s poukazom na Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení noviel. Žalovaný je bez pochyby v omeškaní s peňažným plnením nasledujúci deň po dátume splatnosti pôžičky, keď podľa vzájomnej dohody sa žalovaný zaviazal pôžičku vrátiť do 14.12.2011. Nasledujúcim dňom, t. j. 15.12.2011 sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného záväzku a od uvedeného dátumu je povinný platiť aj úroky z omeškania z dlžnej sumy.

5.2. V závere poukázal na to, že žalovaný v konaní uviedol, že nie je schopný dlžnú sumu zaplatiť žalobkyni naraz, avšak súd mu neumožnil splácanie priznanej sumy formou splátok, pretože žalobkyňa s umožnením splácania žalovanej sumy formou splátok nesúhlasila a žalovaný svoje tvrdenia nijakým právne relevantným spôsobom nepreukázal. Okrem tohto mal zato, že od požičania peňazí mal žalovaný už dostatok času dlh vrátiť aj po častiach, preto rozhodol tak, že zaviazal žalovaného na zaplatenie celej žalovanej sumy naraz.

6. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, a pretože žalobca bol v konaní úspešný, lebo žalobe bolo vyhovené v celom rozsahu, súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že ich náhradu v celom rozsahu priznal žalobcovi voči v konaní neúspešnému žalovanému. O konkrétnej výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej a to v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

7.1. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že v priebehu konania potvrdil, že si požičal od žalobkyne sumu 5.500 eur, z ktorej sumy 2.000 eur vrátil. Obe strany sa zhodli, že žalobkyňa súhlasila s tým, že sa presunie termín splatnosti sumy 3.500 eur na 14.12.2012. Taktiež sa ich tvrdenia zhodli, že sumu 3.500 eur žalovaný doteraz nezaplatil. Podľa jeho názoru sa súd vôbec nezaoberal, akú pôžičku žalobkyňa poskytla žalovanému a bolo povinnosťou súdu zaoberať sa tým, či nešlo o spotrebný úver, čo má vplyv na to, či súd mal alebo nemal dať možnosť žalovanému splácať dlžnú sumu.

7.2. V neposlednom rade sa mal súd zaoberať tiež tým, kedy malo prísť k úhrade dlžnej sumy po spísaní potvrdenia 6.12.2011, keďže z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že účastníci si dohodli neskorší termín splatnosti, a to k 14.12.2012. Tým, že súd zaviazal žalovaného zaplatiť úrok z omeškania od 15.12.2011 pochybil a pochybil tiež tým, že určil úrok 9 %, aj keď k 14.12.2012 bol úrok vo výške 8,75%. Najzávažnejším pochybením zo strany súdu bolo predovšetkým to, že spochybnil, že išlo o spotrebný úver, ktorý mal umožniť žalovanému splácať v splátkach tak, aby celú dlžnú sumu uhradil do 2 rokov. Vytýkal súdu, že sa nezaoberal tým, že žalovaný je ťažko chorý a nevie si požičať, resp. zarobiť dlžnú sumu tak, aby ju mohol zaplatiť v celosti.

7.3. Žalovaný vyhlásil, že je ochotný dlžnú sumu uhradiť, avšak žiadal súd, aby mu svojím výrokom umožnil dlžnú sumu splácať. Žiadal odvolací senát o zmenu rozhodnutia tak, že umožní žalovanému splácať dlžnú sumu v splátkach delených na 12 mesiacov a taktiež zväží, či je potrebné zaviazat žalovaného na úrok z omeškania a ak by aj zväzil, malo by to byť až od konca roku 2012 v úrokovej sadzbe, ako to prikazuje zákon.

8.1. Žalobkyňa sa písomne vyjadrila k odvolaniu konštatujúc, že odvolanie považuje za neopodstatnené, nedôvodné a nestotožňuje sa s názormi v ňom uvedenými. Má za to, že súd správne vyhodnotil skutkový a právny stav, vec správne právne posúdil a rozhodol. Správne v rozhodnutí konštatoval, že žalovaný si požičal od žalobkyne 5.500 eur a z uvedenej sumy vrátil 2.000 eur. Tento skutkový stav žalovaný počas

celého konania nepoprel. V žiadnom prípade nešlo o spotrebný úver, keďže žalovanému prenechala peniaze na základe dohody, ktorá bola v konaní správne posúdená ako zmluva o pôžičke v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka a išlo o zmluvu o pôžičke medzi dvomi fyzickými osobami. V danom prípade nemožno pôžičku klasifikovať ako spotrebný úver, nakoľko by takáto klasifikácia bola v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Závazok medzi žalobkyňou a žalovaným nespĺňa obligatórne náležitosti spotrebného úveru.

8.2. Podľa jej názoru boli správne posúdené aj úroky z omeškania, keďže žalovaný mal svoj dlh splatiť najneskôr do 14.12.2011. Úroky z omeškania boli žalobkyňou správne uplatnené v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 vyhl. č. 87/1995 Z. z., podľa ktorých je výška úrokov z omeškania o 8 percentuálnych bodov vyššia ako je základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu meškania. Výška požadovaných úrokov z omeškania bola v konaní preukázaná potvrdením banky, pričom hlavná refinančná operácia je podľa § 17 ods. 1 zákona č. 659/2009 Z.z. o zavedení eura základnou úrokovou sadzbou ECB. Hlavná refinančná operácia bola k 14.12.2011 vo výške 1 %.

8.3. Pokiaľ ide o požiadavku žalovaného na možnosť splatenia v splátkach, táto je tiež nedôvodná, pretože žalovaný sám uviedol, že požičané peniaze minul v kasíne na hazard, z čoho jednoznačne vyplýva, že peniaze nepotreboval na uspokojovanie svojich základných životných potrieb, čo má zrejme zabezpečené z iných zdrojov. Navrhla v celom rozsahu potvrdiť rozsudok a zaviazat' žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania.

9. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 18. januára 2018, č. k. 5Csp/88/2017-66 žalovanému priznal oslobodenie od súdneho poplatku.

10.1. Krajský súd v Nitre prípisom zo dňa 30. augusta 2018, č. k. 5Co/125/2018-83 spis 5Csp/88/2017 vrátil okresnému súdu na odstránenie väd podaného odvolania v zmysle § 373 ods. 1 CSP z dôvodu, že odvolanie žalovaného neobsahovalo odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 CSP, lebo z odvolania žalovaného sa nedal zistiť rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda (tzv. kvalitatívna stránka odvolania) a chýba v ňom návrh na rozhodnutie, teda vydania akého rozhodnutia sa odvolateľ v odvolacom konaní domáha, teda či žiada o zmenu napadnutého rozsudku v časti paričnej lehoty (lehoty na zaplatenie), aby mu bola žalobcovi priznaná suma 3.500 eur povolená zaplatiť v splátkach (v akej výške), alebo či napáda prvoinštančný rozsudok aj v počiatku úročenia a aký úrok z omeškania navrhuje. Ďalej odvolací súd uviedol, že z odvolania sa nedá jednoznačne zistiť, či žalovaný súhlasí s tým, že bol zaviazaný povinnosťou zaplatiť žalobkyni sumu 3.500 eur, teda že do výšky istiny nepodáva odvolanie, ale nesúhlasí iba s tým, že súd mu nepovolil túto sumu zaplatiť v splátkach a aké splátky navrhuje a či namieťa, že súd nesprávne rozhodol o výške a počiatku úrokov z omeškania.

10.2. Súdu prvej inštancie uložil, aby vyzval odvolateľa na odstránenie väd podaného odvolania v zmysle § 373 ods. 1 CSP, aby tak odvolaciemu súdu bolo jasné, čo tvorí predmet odvolacieho konania, keďže od vymedzeného rozsahu napadnutého rozhodnutia je závislý rozsah suspenzívneho účinku podaného odvolania a aby až po odstránení vady odvolania a postupe v zmysle § 373 až 375 predložil prvoinštančný súd spis odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní.

11. Okresný súd Nové Zámky (súd prvej inštancie) uznesením zo dňa 6.11.2018, č. k. 5Csp/88/2017-92 vyzval žalovaného, aby svoje odvolanie voči rozsudku opravil v zmysle § 123, § 127, § 129, § 365, § 363 a § 373 a presne vymedzil odvolací návrh, t. j. doplnil ho tak, aby bol jasný, určitý, zrozumiteľný a vykonateľný, a čoho sa žalovaný domáha. Žalovanému uložil povinnosť opraviť odvolanie v lehote 10 dní od dourčenia tohto uznesenia a poučil ho, že ak napriek tejto výzve svoje odvolanie v lehote 10 dní neopraví, súd ho odmietne.

12.1. Žalovaný prevzal toto uznesenie prvoinštančného súdu do vlastných rúk dňa 20.11.2018 a v písomnom podaní zo dňa 21.11.2018, podaným na pošte v Q. dňa 23.11.2018 a doručenom prvoinštančnému súdu dvojmo dňa 27.11.2018, uviedol, že odvolanie podal voči rozhodnutiu o povinnosti zaplatiť dlžnú sumu vo výške 3.500 eur, čo do výšky dlžnej sumy, a to 500 eur a čo do doby zaplatenia. Žiadal rozhodnúť podľa § 388 CSP a zmeniť rozhodnutie súdu prvého stupňa tak, že bude povinný zaplatiť istinu vo výške 3.000 eur formou splátok tak, že vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca zaplatí sumu 50 eur, počínajúc od právoplatnosti rozsudku do doby zaplatenia celej dlžnej sumy. Žalobcovi navrhol nepriznať trovy konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa (invalidita žalovaného a neschopnosť pracovať). Ak by odvolací súd vzhladal, že pri rozsahu vykonaného dokazovania nie

je možné rozhodnutie zmeniť, žiadal rozhodnúť podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP a rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť a vrátiť vec pre nesprávne právne posúdenie veci a na doplnenie dokazovania účelu pôžičky a rozsahu majetkových pomerov žalovaného, ktorý je invalidným dôchodcom.

12.2. Poukázal na to, že na pojednávaní uviedol, že pôžička bola vo výške 5.000 eur, ktorá suma bola aj ním prevzatá a z tejto sumy vrátil sumu 2.000 eur, čo nebolo sporné. Navýšenie sumy z 5.000 eur na sumu 5.500 eur mali byť úroky. Ako prílohu tohto podania priložil potvrdenie o invalidnom dôchodku.

13. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou stranou konania, v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario, keď v zmysle § 219 ods. 3 za použitia § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením) a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 3.500 eur vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v ostatnej časti týkajúcej sa úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.500 eur od 15.12.2011 do zaplataenia a závislého výroku o trovách konania podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14.1. S účinnosťou od 01. 07. 2016, prijatím zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), došlo v súlade s § 473 CSP k zrušeniu zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok. Nová právna úprava dôsledne dodržiava princíp okamžitej aplikovateľnosti procesnoprávných noriem, ktorý znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, a to aj na konania začaté pred dňom účinnosti CSP s ustanovenými výnimkami z tohto základného pravidla.

14.2. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

14.3. Podľa § 470 ods. 2 prvej vety CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované.

15. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

16.1. Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

16.2. Podľa § 150 ods.1 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

16.3. Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia (ods. 2 CSP).

16.4. Podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

16.5. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné (ods. 2).

16.6. Podľa § 153 ods. 1 CSP strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

16.7. Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolacom konaní použiť len vtedy, ak a/ sa

týkajú procesných podmienok, b/ týkajú sa vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

17.1. Pokiaľ ide o výrok rozsudku súdu prvej inštancie o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 3.500 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, odvolací súd v tejto časti považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne, keďže vychádza z riadne zisteného skutkového stavu a je aj správne právne posúdené. K vecnej správnosti tohto výroku rozsudku odvolací súd dodáva, že z obsahu spisu, a to zo žaloby žalobkyne ako aj z výsledkov vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie vyplýva, že žalobkyňa uzavrela so žalovaným dňa 06.12.2011 ústne zmluvu o pôžičke, na základe ktorej mu požičala sumu 5.500 eur, čo aj žalovaný písomne potvrdil dňa 06.12.2011 v Potvrdení o výške požičanej sumy a zaviazal sa uvedenú sumu vrátiť do 14.12.2011. V máji 2012 jej žalovaný dlh čiastočne uhradil v sume 2.000 eur. Zostatok vo výške 3.500 eur doposiaľ nezaplatil a v potvrdení sa zaviazal, že sumu vráti do 14.11.2012.

17.2. Žalovaný vo svojej výpovedi pred súdom prvej inštancie dňa 12.10.2017 uviedol, že si je vedomý, že je žalobkyni dlžný žalovanú sumu, ale nevie to zaplatiť, pretože nemá stály príjem a chcel by to splácať z invalidného dôchodku. Súd prvej inštancie v zmysle § 181 ods. 2 CSP stranám sporu uviedol, že nárok žalobkyne posudzuje podľa § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka ako zmluvu o pôžičke a že nie je sporné, že účastníci konania (správne strany sporu - pozn. odvolacieho súdu) zmluvu uzatvorili a že žalovaný túto pôžičku žalobkyni v celom rozsahu nezaplatil. Žalovaný v záverečnom návrhu uviedol, že nesúhlasí s úrokmi, pretože ich mal zahrnuté už do tej sumy 5.500 eur, požičal si len 5.000 eur a úroky boli 500 eur, preto podpísal 5.500 eur.

17.3. Žalovaný aj v odvolaní proti prvoinštančnému rozsudku uviedol, že v priebehu konania potvrdil, že si požičal od žalobkyne sumu 5.500 eur, z ktorej sumy 200 eur vrátil a obe strany sa zhodli, že žalobkyňa súhlasila s tým, že sa presunie termín splatnosti sumy 3.500 eur na 14.12.2012. Taktiež sa zhodli, že sumu 3.500 eur žalovaný doteraz nezaplatil. Vykonaným dokazovaním bolo preto nesporne preukázané, že žalovaný žalobkyni z titulu pôžičky zo dňa 06.12.2011 dlží 3.500 eur, a preto súd prvej inštancie správne rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 3.500 eur.

18. Názor žalovaného, že v prípade predmetnej pôžičky išlo o spotrebiteľský úver medzi stranami nie je správny, pretože išlo o poskytnutie pôžičky medzi dvoma fyzickými osobami a nie od poskytnutia pôžičky medzi žalobkyňou ako dodávateľom a žalovaným ako spotrebiteľom, keďže žalobkyňa nie je osobou, ktorá by pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Ak by sa mala zmluva o pôžičke označiť za spotrebiteľskú, musela by byť splnená podmienka, že ide o zmluvu, ktorá sa uzatvára za rovnakých zmluvných podmienok s väčším počtom spotrebiteľov, pričom tieto obchodné podmienky sú vopred pripravené dodávateľom a spotrebiteľ nemôže ovplyvniť ich obsah. Ide o tzv. adhézne, štandardné či typové zmluvy dodávateľom vopred pripravené vo formulároch.

19. Pokiaľ však ide o rozhodnutie súdu prvej inštancie o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.500 eur od 15.12.2011 do zaplataenia a závislý výroku o trovách konania odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP v tejto časti napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

20.1. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie vôbec nevyplýva, ako sa vysporiadal s uvedením právnej zástupkyne žalobkyne na pojednávaní dňa 12.10.2017, keď uviedla: „V máji 2012 žalovaný vrátil žalobkyni 2.000,- eur. Zostatok vo výške 3.500,- eur doposiaľ nezaplatil. Žalovaný sa v tomto potvrdení zaviazal, že sumu vráti do 14.11.2012“.

20.2. Žalovaný v odvolaní proti prvoinštančnému rozsudku uvádzal, že obe strany sa zhodli, že žalobkyňa súhlasila s tým, že sa presunie termín splatnosti sumy 3.500 eur na 14.12.2012. Podľa žalovaného mal súd povinnosť zaoberať sa tým, kedy malo prísť k úhrade dlžnej sumy po spísaní potvrdenia 6.12.2011, keď poukázal na to, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že účastníci si dohodli neskorší termín splatnosti a to k 14.11.2012, a tak súd tým, že zaviazal žalovaného zaplatiť úrok z omeškania od 15.12.2011 pochybil. Súdu prvej inštancie vytýkal, že pochybil aj pokiaľ ide o výšku úroku z omeškania, ktorý mal byť určený vo výške 8,75 % a nie vo výške 9 %.

20.3. Súd prvej inštancie sa však nezaoberal odstránením rozporu medzi tvrdením právnej zástupkyne žalobkyne na pojednávaní 12.10.2017, že žalovaný sa v potvrdení zaviazal, že sumu 3.500 eur vráti do 14.12.2012 a skutkovým tvrdením v žalobe, v ktorej žalobkyňa požadovala 9 % úrok z omeškania zo sumy 3.500 eur od 15.12.2011 do zaplatenia a tiež nevyzval žalobkyňu, resp. jej právneho zástupcu, aby predložil súdu výzvu žalobkyne zo dňa 11.09.2012 adresovanú žalovanému, ktorú síce ako dôkaz v žalobe označila, ale ju k žalobe nepripojila, z ktorej by sa z jej obsahu dalo zistiť, do kedy mal podľa tejto výzvy žalovaný uhradiť žalobkyni požadovanú sumu 3.500 eur. Od zistenia tejto spornej skutočnosti sa odvíja aj výška úrokov z omeškania, keďže výška rokov z omeškania v občianskoprávných vzťahoch od 14.12.2011 do 10.07.2012 bola 9% ročne a od 11.07.2012 do 31.01.2013 bola 8,75 % ročne.

21. Pretože súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie za účelom odstránenia rozporov ohľadne tej skutočnosti, či došlo k dohode medzi stranami sporu o zaplatení sumy 3.500 eur do 14.12.2012 alebo nie, a v prípade, že k dohode nedošlo, by mal žalovaný zaplatiť úrok z omeškania od 15.12.2011, ide nedostatočne zistený skutkový stav majúci za následok nesprávne právne posúdenie, preto odvolací súd napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.500 eur od 15.12.2011 do zaplatenia a závislom výroku o trovách konania podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

22. Úlohou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní vyžiadať od žalobkyne, resp. jej právneho zástupcu výzvu zo dňa 11.09.2012, ktorou žalovaného po tom, ako jej v máji 2012 uhradil sumu 2.000 eur vyzývala na zaplatenie sumy 3.500 eur a vykonať dokazovanie za účelom zistenia, či došlo k dohode medzi stranami o tom, že žalovaný uhradí žalobkyni sumu 3.500 eur v lehote do 14.12.2012 a až potom vo veci rozhodne a rozhodnutie odôvodní v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP.

23. Podľa § 391 ods. 2 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

24. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec sú prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

25. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).